

define your terms: *הגדרת מונחים*

לב
121

ש"פ נצבים, כ"ז אלול, ה'תשי"ד רלב

הג"ל) כתפוח בעצי היער. (הענין בזה, דהנה, רעיון קאי על כנסת ישראל, שהיא רעיוני פורנסות, וישראל מפנסים לאביהם שבשמיים, דפורנסה כולל מזון ולבוש. והנה, ענין המזון, הוא לחבר את הנפש עם הגוף, דלהיות שהנפש היא רוחנית בתכלית, והגוף הוא גשמי, לזאת צריך להיות ממצע המחבר ביניהם, והוא המזון, שהמזון נהפך ונעשה דם וכשר כבשר, וע"ז הוא מחבר את הנפש עם הגוף, וגם (בדגוש גופא) הנפש עם המוח. וכן הלבוש מקיים הנפש בהגוף, ע"ז שגוף על האדם, מקור חוסם. אן ההפרש בין מזון ולבוש הוא, דמזון הוא פנימי, שנעשה דם וכשר כבשר, והיינו שנכנס בפנימיות הגוף, ולכן, הנה גם ההמשכה שממשיך מהנפש היא המשכה פנימית, אבל הלבוש הוא מבחוץ, והוא מקיף כלבו, וטעם הדבר שהלבוש הוא מקיף, הרי זה לפי שהלבוש בצעם הוא נעלה ביותר, ולזאת אי אפשר שיתלבש בכלים בפנימיות, אלא הוא נשאר בבחי' מקיף, ולכן, אנו רואים שמזון אינו צריך להיות תמיד, שיש זמן שאוכל ושותה, ויש זמן שאינו אוכל, משא"כ לבוש הוא תמיד, שאי אפשר להיות בלי לבוש. וטעם הדבר הוא, לפי שהלבוש הוא נעלה ביותר, ולזאת הוא בבחי' מקיף. וכמ"כ הוא גם בהנפש, שיש פנימי המקיף, דחמשה שמות נקראו לו נ"ר ח"י, נפש רוח ונשמה חיי חידוד, הנה נ"ר"ג הם פנימיים, וחי' יחידה הם מקיפים, וכמ"כ יובן ענין הפרנסה (מזון ולבוש) למעלה, שעש"ז נקראת כנסת ישראל רעיוני פורנסות, דלכאורה מה שייך ענין הפרנסה למעלה, אן הענין הוא, דהנה ידוע שגם למעלה יש בחי' גוף, וה"ע העשר ספירות, כמאמר, גופי תקינת לן, דעם היותם ספירות, מ"מ הם גופים בלבד, ובאין ערוך לאדם הפשוט, ולכן הנה בכדי שימשך מאדם לעשר ספירות, הוא ע"י המזון דקאי, דמזון ה"ע התורה, שעל ידה נמשך מאדם לעשר ספירות, והיינו לפי שהתורה היא למעלה מעשר ספירות, למעלה גם מספירות החכמה, שהיא ראשית הספירות, ואף שאורייתא מחכמה נפקת, הרי זה נפקת בלבד, אבל בצעם שרשה היא למעלה מזהחכמה, ולזאת יכולת התורה להמשיך מאדם לעשר ספירות, אמנם, ההמשכה שע"י התורה שהיא מזון, היא המשכה פנימית, ונוסף לזה יש גם המשכה המקיפים, והמשכה

תורת מנחם - ספר המאמרים (תשי"ד) שניאורסון, מנחם מנדל בן לוי יצחק עמוד מס 250 תחפ"פ ע"י תכנת אוצר החכמה

- (9) שהש"ר פ"א, ט (1)
- (10) חז"ל, ג, ב.
- (11) ראה כתובות סו, א.
- (12) ראה לק"ת ברכה צח, ד ואילן.
- (13) ב"ר פ"ד, ט, דב"י פ"ב, ל.
- (14) תקיף בהקדמה י"ז, א.
- (15) חז"ל סו, א, פ"ה, א, וע"ר.
- (16) ראה תנא אה"ר"א ט"א ק"ב, ב, ת"ח
- לך י"א, ג, לק"ת ב"ר סו, ט"א, במד"ג, א, מאמר אה"ר"א בביא"ט ע"י ר"ל, וע"ר.

כס"ד. ש"פ נצבים, כ"ז אלול, ה'תשי"ד

(הנחה בלתי מוגה)

כתפוח בעצי היער, כן דודי בין הכנים, בצלו חמדתי וישכתי, ופריו מוזק לחכי, והנה פסוק זה נאמר על הזמנים דראש השנה, וזם הכפורים, סוכות ושמני עצרת, והענין בזה, דהנה כתיב, ויהי היום ויבוא בני האלקים להתייבב על הוי, ויהי היום הוא יום דראש השנה כמ"ש התרגום והוהר, ואז באים בני האלקים, דהיינו המלאכים, שהם כ"ד רכרכא, ונקראים בשם בני, וכמו שהם מ"ק את האב, ומדקיק במאד בכבודו, ולכן, כאשר אחד אינו מכבד את האב, ה"ו מקטרג עליו, כמ"כ המלאכים שנקראים בני, הם מדקיקים מאד בכבודו של הקב"ה, ומשום זה, יסתעף מדת הדין והקטרוג, על אלו שאינם מכבדים את הקב"ה, ושהו שנקראים בני האלקים, שמצד היותם בניו שמדקיקים בכבודו ית', ונחשורו מדת הדין, על אלו, שאינם מדקיקים בכבודו ית', והוה מ"ש להתייבב על הוי, דקאי על היחוד דשם הוי, שנעשה ע"י כללות העבודה, יחוד י"ה ע"י החילו ורחימו וע"י מל"ת, ויחוד ו"ה ע"י קיום מ"ע בקבלת עול, אבל בהעדר קיום המומצ, נעשה הפירוד כו', עד שאפשר להיות בפשעים שולחה אמנם, ואז תובעים המלאכים את הכבוד של שם הוי, שזוה מש"נ, ויבוא בני האלקים להתייבב על הוי, וע"נ כן דודי בין הבנים, דגם בראש השנה שישנו קטרוג המלאכים שנקראים בשם בניו, אזי ישנו ענין האהבה דהקב"ה לכנסת ישראל, שהו"ע בודי, וכמ"ש: זה דודי וזה רעי, שהו"ע האהבה העצמית דהקב"ה לכנסת ישראל.

ב) ולהבין הענין, הנה לעיל מיני' כתיב, כשוננה בין החוחים כן רעיותי בין הבנות, והיינו, שע"י שהו"ע רעיותי בין הבנות

כמו שושנה בין החוחים, ע"ז י"ה אח"כ בודי בין הבנים (בני אלקים

- (1) שה"ש ב, ג.
- (2) בכל הכא לקמן - ראה ר"ה כתפוח
- בצע היעו באה"ר שה"ש ח"א ע' קפח ואילן (נדפס בקונטרס פ"כ בשנה זו (תשי"ד) -
- עם הערת ד"מ מכ"ק אדמו"ר שליט"א.
- וראה גם ר"ה זה במאמר אדמו"ר הוקן הקפ"א ע' רפ ואילן (ובנסמן עם ע' ש"ח).
- (3) ראה דה"ג נה"י, ב.
- (4) איוב א, י, ב, א.
- (5) ח"ב לב, ב, ח"ג רלא, א.
- (6) ישע"י ג, א.
- (7) שה"ש ה, טו.
- (8) שם ב, ב.

תורת מנחם - ספר המאמרים (תשי"ד) שניאורסון, מנחם מנדל בן לוי יצחק עמוד מס 249 תחפ"פ ע"י תכנת אוצר החכמה

ז) אמנם בכרי שתי העלי שעי" הירידה דעם היות רעייתו בין הכנות כשונגה בין החוחים, מ"מ גם שם תהי העלי, שגיגע לבחי בכל מאוך, הנה על זה יש נהיגת כח והמשכה מלמעלה, והי"ע המשכת י"ג מודת ארחמים שלמעלה מהשלשלות, שעי" המשכה זו יש לו כח לבלי להתפעל מנה"ב, נאדרבב, שגם שם תהי העלי, והו"מ ש"י וישכם לבן בכך, וינשק לבניו ולבנותיו, דלכן הוא בחי' לובן העליון שלמעלה מהשלשלות, ובהי' זו נמשכת גם למטה מטה בכל הפרצופים לבינו דקאי על בני האלקים, נלכנותנו דקאי על הנה"ב כנ"ל, שגם שם יש המשכת בחי' לובן העליון, וענין זה פועל שתי העלי כ"י.

- א) וזהו ג"כ סדר העבודה בכל יום, דקודם ק"ש, בכל מאוך, אומרים אבינו אב הרחמן כ"י, והיינו דכשם שיש המשכת יגמה"ר אחרי העבודה, שהעבודה דכלל מאוך פועלת המשכת יגמה"ר, שהי"ע היגמה"ר שאומרים אחרי התפלה, כמ"כ יש המשכת יגמה"ר קודם התפלה, והי"ע האתערותא דלעילא שפועל שיהי ענין העבודה, וזהו שמבקשים בברכת יוצר, אבינו אב הרחמן המרחם רחם עלינו, שאנו אין יודעים כלל הרחמות שלעלנו, ולכן מבקשים, ברחמין הרכים, ברחמין דייקא, והיינו שעי" המשכת היגמה"ר אפשר להיות האהבה דכלל מאוך. אמנם אף שהמשכה זו היא בכרי שתי העבודה, דהיינו אתעדל"ע גשקודם האתעדל"ת, מ"מ, גם לזה צריך צנת הכנה, והוא ההכנה כללית כגוף ונה"ב שנעשית עי" פסוקי דמורה שקודם ברכות ק"ש, דפסוקי דמורה הוא לומר עריצים, והיינו, שעי" רוממות א"ל בגוונם נעשה חרב פסיות בידים, שהוא חכנעה כללית בגוף ונה"ב, ועי" נעשית המשכת יגמה"ר, וההמשכה דיגמה"ר פועלת שתי האהבה דכלל מאוך.
- ב) הנה כמו שהוא סדר העבודה בכל יום ויום, כמ"כ הוא סדר העבודה בכללות השנה, דזהו מ"ש בנה בין הבנים דקאי על ראש השנה, שאו באים בני האלקים שהם המקודגים, שזהו בין הבנים, מ"מ הנה דודי בין הבנים, שישנו האהבה רבה דזה דודי וזה רעי, וכנ"ל שהירידה היא צורך עלי, והנה, כמו שהוא בעבודה שכלל יום, שקודם ק"ש צ"ל המשכת י"ג מודת הרחמים וגם הכנה מלמטה, כמ"כ הנה גם

22) יוצא לב, א. וראה תו"א בג"ד ור"ל. בחוקותיו מז, ד. נצבים נא, ד. חוללים קמט, ו. וראה לקו"ת שם.

זו נעשית עי" המצוות שהם בחי' לבוש, כמ"ש' לבושו דזקיה, והיינו לפי שהמצוות ממשכות את המקיף. וטעם הדבר הוא לפי שהמצוות הן רצון העליון. ואף שנת"ל שגם התורה היא למעלה מחכמה, שלכן יכולה להמשיך מאז"ס, מ"מ, התורה גם כמו שהיא בכחו היא בדת דאר"י, שש"ב לחכמה, והמצוות הן בגי"ר דאר"י, ולכן הן הממשכות את המקיף לדידות שהמשכות אלו, הן עי" ישראל דקאי, שכאשר ישראל מקיימים תו"מ"צ אזי נמשכים על ידם המשכות הנ"ל, לכן נקראת כנסת ישראל בשם רעייתו פרנסתו.

ג) לעז"נ נאמר, כן רעייתו בין הכנות, וביאור ענין הכנות, דהנה נת"ל בענין בני האלקים, שמצד המלאכים שנקראים בשם בגים אפשר להיות מזה ענין של קטרוג, ומשום זה אפשר להיות יניקה לחיצונים, וגם יניקה לנפש הבהמית שנתאווה תאוה לדברים גשמיים, וגם לדברים חומריים, ועד שאפשר שתתאווה לא רק לתאוות היתב אלא גם לדברים האסורים, ואז היא נקראת בשם כנות, לשון נקבה, לפי שעי" התאוה היא בבחי' מקבל, וזהו אומרו כן רעייתו בין הכנות, שזהו עי" התלכשות נה"א בנה"ב, שזהו ירידה גדולה במאז, אלא שהירידה היא צורך עלי, וזהו שנמשלה לשרונה בין התוחים, שהקיצים שהם התוחים דוחקים ותוחבים את השרונה, ומ"מ, הנה נקא עי" סלקית ריחא, כמ"כ הוא כהנשמה, שעי" התלכשותו בנה"ב, שאו ישנו הענין דחוחים, כידוע שחוח בגימטריא כ"כ"י, שזהו עי" כ"ב אהונו דקליפה, והנה דקאי עי" נעשה בה עלי, והיינו, שבא לבחי' האהבה דכלל מאוך. ונתנה עבודת הנשמה מצד עצמה, היא עבודת הצדיקים, שזהו העבודה דכלל נפש, דאף שהפירוש בנה הוא גם אפילו נוטל את נפשו, מ"מ אין זה בחי' בכל מאוך, והרי זה קשור עדיין עם מדרגת הנאצלים. אמנם עי" התלכשותו בנה"ב באה הנשמה לאהבה דכלל מאוך, שהיא עבודת הבעלי תשובה, שמצד למעלה ממדרגת הנאצלים, ואף שנת"ל בפירוש רעייתו פונסו, דקאי על תו"מ"צ, שגם ענין זה הוא בכחו, מ"מ, הנה תו"מ"צ מגיעים רק כשרש הנאצלים, אבל בחי' בכל מאוך מגיע בבחי' עתיק שלמעלה משרש הנאצלים.

ד) פנים יוכל אמנים" בתפילת ימים 19) ראה ספר הליקושים לראו"ל עקב ניראים. חז"ל. ואתחנן ו, ה. 20) ברכות ה, א. 21) ברכות ה, א.

17) פנים יוכל אמנים" בתפילת ימים 19) ראה ספר הליקושים לראו"ל עקב ניראים. חז"ל. ואתחנן ו, ה. 20) ברכות ה, א. 21) ברכות ה, א.

קודם ראש השנה, בחדוש אלול, ישנו הארת יגמה"ר וגם עבודה
 מלמטלמ"ע, שזהו"ע אלול, אני לדודי ואח"כ ודודי לי, ועי"ז הנה אח"כ
 בראש השנה ישנו האהבה דזה דודי וזה רעי. אמנם, להיות שאהבה זו
 היא אהבה נעלית ביותר ועצמית ביותר, לכן אי אפשר שיהי' בהמשכה
 כי אם הארת ממנה בלבד, ועם היותה הארת בלבד, מ"מ, להיותה הארה
 ממקום נעלה ביותר, לזאת הנה גם הארה בלבד יכולה למלאות כל
 הפגמים וחסרונות. אמנם, כיון שמ"מ הרי זה הארה בלבד, הנה לזה
 מושיך בכתוב בצלו חמדת וישבתי, דצל הוא מקיף, היינו לא רק הארה
 בלבד, כי אם עצם המקיף, וקאי על סג הסוכות, שאז הוא המשכת הז'
 עננים, שהוא המשכת בחי' המקיפים. ואף שזוהי המשכת בחי' מקיפים,
 מ"מ, הרי זה בא בהתיישבות, שזהו"ע הסוכות, שעז"נ²⁵ למען ידעו
 דורותיכם כי כסוכות הושבתי, הושבתי דייקא, שהו"ע ההתיישבות. וזהו
 אומרו בצלו חמדתי וישבתי היינו שלב זאת שבצלו חמדתי שהוא עצם
 המקיף, הנה גם וישבתי, שהמקיף בא בהתיישבות. אמנם כל זה הו"ע
 המקיפים, ועל זה מושיך בכתוב ופריו מתוק לחכי, דקאי על שמיני
 עצרת, עצרת מלשון קליטה²⁶, שזה בא בפנימיות.

ומזה נעשית ההליכה לעבודה דכל השנה באופן דיעקב הלך לדרך²⁷,
 שישנו כללות הסדר והמשכת יגמה"ר, שזהו"ע וישכם לכן בבקר
 וינשק לבניו ולבנותיו גו' ויעקב הלך לדרך, היינו, שהמשכה דיגמה"ר
 היא לבניו וכי, ככל הפרצופים, עד אשר ייעקב הלך לדרך, שהוא
 הנתנת כח בהעבודה שבכל השנה שתהי' כדבעי, בהשפעה ברוחניות
 ובהשפעה בגשמיות, כטוב הנראה והנגלה.

25 אמור כג. מג. לקרי"ש ח"ט ע' 229. ויש"ר.

26 ראה אוד"ת שמע"צ ע' איתשפט. 27 ריצא שם, ב.